

LightScape - Lucia Papčová

(esej)

LightScape, niekoľko monochromatických “obrazov” a drevený stĺp v strede chodby. Výstava, ktorej som spočiatku nevenovala veľkú pozornosť.

Neskôr, som sa zadívala na rámy znovu, no stále ku mne vôbec neprehovárali. Keby sa ma niekto spýta, čo si o tom myslím vtedy, povedala by som, že celkom pekné, ale také moderné, predpokladám, že asi o identite... Chýbal mi k nim kontext, či aspoň striedmy názov. Niečo z čoho vychádzať, veď som ani netušila, že sa dívam na fotografie. Kým spolužiačka fotila chodbu, z nudy som zobrala do rúk kurátorský text.

Úprimne ma význam diel prekvapil. Až som sa zahanbila, že som predtým okolo nich, len tak bez záujmu prešla. Nečakala som, že na prvý pohľad niečo takmer nič nezobrazujúce, vlastne intenzívne sprostrekováva taký komplexný jav. Zrazu celá škola utíchla, prebehli mnou zimomriavky a tri modré obdĺžniky boli na zlomok času jediným, čo mi išlo hlavou. Akoby boli časopriestorovými portálmi, ktoré ma do seba vtiahli.

Zaskočilo ma to až na toľko, že si vysvetlenia zvyšných diel nepamätám. Tie sa mi objasnili, až keď sme k nim ako celá trieda mali kurátorský výklad. Priznám sa, že v *Landscape 27* som nebola dostatočne trpezlivá, aby som tam spomínané nuansy prírody zahliadla. V triptychu *Landscape Study #4* sa mi subtilný náčrt krajinných fragmentov páči. Baví ma ako autorka priamo nepredostrie divákovi podstatu, musí ju sám hľadať. Keď sa mu ju podarí odhaliť, pohľad na dielo je o niečo viac satisfakčný. Po prvotnom zmätení sa myseľ upokojí, v tej nejasnosti konečne nájde nejaký pevný bod, akýsi zmysel. Keď som uvidela zasnežené vrchy hôr, cítila som, že som našla, to čo sa schovávalo, no zároveň prišlo uvedomenie, že to schované nikdy nebolo. Pripomenulo mi to dobre známy pocit, keď nejakej situácií nerozumiem, tak odstúpim a naraz všetko do seba zapadá.

Síce ma “tichosť” tejto inštalácie najprv nezaujala, moje výčitky k žiadnym podrobne vysvetľujúcim popisom diel, odvolávam, pretože ich absencia prispieva k celkovému intímnemu dojmu. Na každom ostáva slobodné rozhodnutie, či chce porozumieť alebo nie. Autorka na nikoho netlačí, neprosí o vypočutie, necháva medzi všetkým akurátny priestor. A to funguje, vzbudí vo mne prirodzený záujem o vec aj keď s rizikom prvotného zdania, že ide o odfláknutie či nedokončenie, no nakoniec sa ukáže, že je to veľmi dobrá a prefikaná hra s publikom.